

Udenrigsministeriet
 Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
 Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
 Tlf.: 33 92 03 24 E-mail: JTEU@um.dk

JTEU j.nr. 2015 - 30240
 22. januar 2021

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Proces-skridt	Dato
C-361/19	<p>De Ruiter vof</p> <p><u>Emne:</u> Manglende overholdelse af krydsoverensstemmelseskrav.</p> <p><u>Spørgsmål:</u> Er artikel 99, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1306/2013 af 17. december 2013 om finansiering, forvaltning og overvågning af den fælles landbrugspolitik og artikel 73, stk. 4, litra a), i Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 809/2014 af 17. juli 2014 om gennemførelsesbestemmelser til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1306/2013 for så vidt angår det integrerede forvaltnings- og kontrolsystem, foranstaltninger til udvikling af landdistrikterne og krydsoverensstemmelse gyldige, for så vidt som det herved bestemmes, at det er året for konstateringen, der er afgørende ved fastlæggelsen af det år, for hvilket krydsoverensstemmelsesnedsættelsen skal beregnes, i en situation, hvor året for den manglende overholdelse af krydsoverensstemmelsesreglerne ikke er det samme som året for konstateringen heraf?</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri (Repræsenteret ved Kammeradvokaten) Landbrugsstyrelsen	Dom	27.01.21

C-718/19	<p>Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a. (ophør af opholdsret)</p> <p><u>Emne:</u> Udsendelse af unionsborgere</p> <p><u>Spørgsmål:</u> 1) Skal EU-retten, og nærmere bestemt artikel 20 og 21 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om [...] fortolkes således, at den er til hinder for en national lovgivning, der på unionsborgere og deres familiemedlemmer anvender bestemmelser, der svarer til de bestemmelser, der for så vidt angår tredjelandsstatsborgere udgør gennemførelsen af artikel 7, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF af 16. december 2008 »om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold«, dvs. bestemmelser, der gør det muligt at pålægge unionsborgeren eller et medlem af dennes familie forebyggende foranstaltninger for at undgå enhver risiko for, at den pågældende vil forsvinde inden for den frist til at forlade området, som er blevet fastsat for vedkommende, efter at der er truffet en afgørelse om at bringe opholdsretten til ophør af hensyn til den offentlige orden, eller under forlængelsen af denne frist? 2) Skal EU-retten, og nærmere bestemt artikel 20 og 21 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om [...] fortolkes således, at den er til hinder for en national lovgivning, der på unionsborgere og deres familiemedlemmer, som ikke har efterkommet en afgørelse, hvorved opholdsretten er blevet bragt til ophør af hensyn til den offentlige orden eller offentlige sikkerhed, anvender en bestemmelse, der er identisk med den bestemmelse, som anvendes på tredjelandsstatsborgere, der befinder sig i den samme situation, med hensyn til den maksimale varighed af den periode, hvori der kan ske frihedsberøvelse med henblik på udsendelse, dvs. otte måneder?</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet	GA	10.02.21
C-719/19	<p>Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (udsendelse)</p> <p><u>Emne:</u> Retsvirkningerne af en udsendelsesafgørelse</p> <p><u>Spørgsmål:</u> Skal artikel 15, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, om ændring af forordning (EF) nr. 1612/68 og om ophævelse af direktiv 64/221/EØF, 68/360/EØF, 72/194/EØF, 73/148/EØF, 75/34/EØF, 75/35/EØF, 90/364/EØF, 90/365/EØF og 93/96/EØF (EUT L 158, som berigtiget i EUT 2004 L 229 og EUT 2007 L 204) fortolkes således, at en i henhold til denne artikel truffet afgørelse om udsendelse af en unionsborger fra værtslandets område er blevet gennemført og ikke længere har retsvirkninger, når</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet	GA	10.02.21

	<p>unionsborgeren påviseligt er udrejst fra værtstatens område inden for den i afgørelsen fastsatte frist for frivillig udrejse?</p> <p>Spørgsmål 2: Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende, har denne unionsborger ved en umiddelbar tilbagevenden til værtslandet den i artikel 6, stk. 1, i direktiv 2004/38/EF omhandlede ret til ophold i indtil tre måneder, eller kan værtslandet træffe en ny afgørelse om udsendelse for at forhindre, at unionsborgeren hver gang kommer ind i værtslandet for en kort periode?</p> <p>Spørgsmål 3: Såfremt spørgsmål 1 besvares benægtende, skal unionsborgeren i dette tilfælde da opholde sig uden for værtslandets område i et bestemt tidsrum, og hvor langt er dette tidsrum?</p>			
--	---	--	--	--

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessent	Processkridt	Dato
C-16/19	<p>Szpital Kliniczny im. dra J. Babińskiego Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej e.a.</p> <p>Skal artikel 2 i Rådets direktiv 2000/78/EF af 27. november 2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv fortolkes således, at en differentiering af situationen for enkelte personer, som hører til en gruppe, der er kendetegnet ved en beskyttet egenskab (handicap), udgør en form for tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet, når den af arbejdsgiveren foretagne differentiering inden for gruppen sker på grundlag af et tilsyneladende neutralt kriterium, dette kriterium ikke kan begrundes objektivt med et legitimt mål, og midlerne til at nå dette mål ikke er forholdsmæssige og nødvendige?</p>	Medarbejder- og Kompetencestyrelsen	Dom	26.01.21
T-699/17	<p>Polen mod Kommissionen</p> <p>Påstande: — Kommissionens gennemførelsesafgørelse (EU) 2017/1442 af 31. juli 2017 om fastsættelse af BAT (bedste tilgængelige teknik) -konklusioner i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/75/EU for så vidt angår store fyringsanlæg, meddelt under nummer C(2017) 5225, annulleres. — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri Miljøministeriet Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet	Dom	27.01.21
T-9/19	<p>ClientEarth mod EIB</p> <p>Påstande: — EIB's afslag på at foretage en intern prøvelse på grundlag af Århusforordningens artikel 10 annulleres. — EIB tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri Miljøministeriet	Dom	27.01.21
C-120/19	<p>X</p> <p>Spørgsmål 1A: Skal artikel 5, stk. 1, i direktiv 2008/68/EF (EUT L 260) om indlandstransport af farligt gods fortolkes således, at den er til hinder for et vilkår i en tilladelse til en LPG-tankstation, hvori det bestemmes, at den pågældende LPG-tankstation udelukkende må forsynes fra LPG-tankvogne med en varmebeskyttende beklædning, mens</p>	Transport- og Boligministeriet	GA	28.01.21

	<p>denne forpligtelse ikke er pålagt en eller flere af de for LPG-tankvogne ansvarlige?</p> <p>Spørgsmål 1B: Har det for besvarelsen af de første spørgsmål nogen betydning, at medlemsstaten har indgået en aftale i form af »Safety Deal varmebeskyttende beklædning på LPG-tankvogne« med markedsaktører i LPG-branchen (blandet andet ansvarlige for LPG-tankstationer, producenter, sælgere og transportører af LPG), hvor aktørerne har forpligtet sig til at anvende varmebeskyttende beklædning, og at medlemsstaten i tilslutning hertil har udstedt cirkulæret »Circulaire effectafstanden externe veiligheid LPG-tankstations voor besluiten met gevolgen voor de effecten van een ongeval« (cirkulære om sikkerhedsafstande på LPG-tankstationer af hensyn til den ydre sikkerhed med henblik på afgørelser vedrørende følgerne af en ulykke), hvori der er fastsat supplerende sikkerhedsbestemmelser, hvorefter LPG-tankstationer skal forsynes fra tankvogne, der har en varmebeskyttende beklædning?</p> <p>Spørgsmål 2A: Hvis en national retsinstant skal bedømme lovligheden af en afgørelse om håndhævelse, der har til formål at sikre opfyldelsen af et vilkår i en afgørelse om tilladelse, som er blevet endelig, og hvilket vilkår er i strid med EU-retten:</p> <ul style="list-style-type: none"> – tillader EU-retten, nærmere bestemt Domstolens praksis vedrørende national procesautonomi, at den nationale retsinstant i princippet lægger til grund, at et sådant vilkår i en sådan afgørelse om tilladelse er lovligt, medmindre vilkåret åbenlyst er i strid med trin højere ret, herunder EU-retten? Og i bekræftende fald, stiller EU-retten da (supplerende) betingelser for denne undtagelse? – eller følger det af EU-retten, herunder Domstolens dom, Ciola (sag C-224/97, ECLI:EU:C:1999:212), og dom Man Sugar (sag 274/04, ECLI:EU:C:2006:233), at den nationale retsinstant ikke skal anvende et sådant vilkår for tilladelsen på grund af modstriden med EU-retten? <p>Spørgsmål 2B: Har det for besvarelsen af spørgsmål 2A nogen betydning, om afgørelsen om håndhævelse er udtryk for en sanktion med henblik på genopretning (remedy) eller en strafferetlig sanktion (criminal charge)?</p>			
C-649/19	<p>Spetsializirana prokuratura</p> <p>1) Gælder tiltaltes rettigheder i henhold til artikel 4 (navnlige retten i henhold til artikel 4, stk. 3), i henhold til artikel 6, stk. 2, og i henhold til artikel 7, stk. 1, i direktiv 2012/13 for en tiltalt, der er blevet anholdt på grundlag af en europæisk arrestordre?</p> <p>2) I bekræftende fald: Skal artikel 8 i rammeafgørelse 2002/584 fortolkes således, at den tillader en ændring i indholdet af den europæiske arrestordre med hensyn til formularen i bilaget, herunder tilføjelse af en ny tekst til denne formular, vedrørende en eftersøgt persons rettigheder i forhold til den judicielle myndighed i den udstedende medlemsstat med hensyn til at anfægte den nationale arrestordre og den europæiske arrestordre?</p> <p>3) Såfremt det andet spørgsmål besvares benægtende: Er det i overensstemmelse med 12. betragtning til rammeafgørelse 2002/584/RIA, med samme rammeafgørelses artikel 1, stk. 3, artikel 4, artikel 6, stk. 2, og artikel 7, stk. 1, og med chartrets artikel 6 og 47, når en</p>	Justitsministeriet	Dom	28.01.21

	<p>europæisk arrestordre udstedes i fuldstændig overensstemmelse med formularen i henhold til bilaget (dvs. uden at den eftersøgte person informeres om dennes rettigheder ved den udstedende judicielle myndighed) og den udstedende judicielle myndighed straks, efter at den får kendskab til anholdelsen af den pågældende, informerer den pågældende om dennes rettigheder og tilsender vedkommende det relevante materiale?</p> <p>4) Såfremt der ikke findes noget andet retligt middel til at sikre de rettigheder, der tilkommer en person, der er blevet anholdt på grundlag af en europæisk arrestordre, i henhold til artikel 4, navnlig retten i henhold til artikel 4, stk. 3, i henhold til artikel 6, stk. 2, og i henhold til artikel 7, stk. 1, i direktiv 2012/13/EU, er rammeafgørelse 2002/584 da gyldig?</p>			
C-6/20	<p>Innove</p> <p>1. Skal artikel 2 og 46 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 2004/18/EF af 31. marts 2004 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige vareindkøbskontrakter, offentlige tjenesteydelseskontrakter og offentlige bygge- og anlægskontrakter fortolkes således, at de er til hinder for nationale bestemmelser – som § 41, stk. 3, i Riigihangete seadus (lov om offentlige indkøb, herefter »RHS«) – hvorefter den ordregivende myndighed, når der ved lov er fastlagt specifikke krav for de aktiviteter, der skal udføres på grundlag af en offentlig kontrakt, skal oplyse i udbudsmaterialet, hvilke registreringer eller autorisationer der er nødvendige for tilbudsgiverens kvalifikation, med henblik på kontrollen af, om de særlige lovbestemte krav er opfyldt i udbudsbekendtgørelsen, skal forlange forelæggelse af dokumentation for autorisationen eller registreringer og afvise tilbudsgiveren som ikke kvalificeret, hvis den pågældende ikke har den relevante autorisation eller registrering?</p> <p>2. Skal artikel 2 og 46 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 2004/18/EF af 31. marts 2004 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige vareindkøbskontrakter, offentlige tjenesteydelseskontrakter og offentlige bygge- og anlægskontrakter fortolkes således, at de er til hinder for, at den ordregivende myndighed i forbindelse med en kontrakt om indkøb af fødevarerhjælp, som overstiger den internationale grænseværdi, fastlægger et udvælgelseskriterium for tilbudsgiverne, hvorefter alle tilbudsgivere uanset deres tidligere aktivitetssted allerede ved afgivelsen af tilbuddene skal råde over en autorisation eller registrering i det land, hvor fødevarerhjælpen ydes, selv om tilbudsgiveren ikke tidligere har været aktiv i den pågældende medlemsstat?</p> <p>3. Såfremt det ovenstående spørgsmål besvares bekræftende:</p> <p>3.1. Skal artikel 2 og 46 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 2004/18/EF af 31. marts 2004 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige vareindkøbskontrakter, offentlige tjenesteydelseskontrakter og offentlige bygge- og anlægskontrakter anses for bestemmelser, som er så klare, at princippet om den berettigede forventning ikke kan gøres gældende heroverfor?</p>	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	GA	28.01.21

	<p>3.2. Skal artikel 2 og 46 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 2004/18/EF af 31. marts 2004 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige vareindkøbskontrakter, offentlige tjenesteydelseskontrakter og offentlige bygge- og anlægskontrakter fortolkes således, at en situation, hvor den ordregivende myndighed i forbindelse med et offentligt udbud vedrørende fødevarerhjælp i overensstemmelse med fødevarereloven forlanger af tilbudsgiverne, at de allerede på tidspunktet for afgivelsen af tilbuddet råder over en autorisation, kan anses for en åbenbar tilsidesættelse af de gældende bestemmelser, forsømmelighed eller misbrug, som er til hinder for, at princippet om den berettigede forventning kan gøres gældende?</p>			
C-481/19	<p>Consob</p> <p>a) Skal artikel 14, stk. 3, i direktiv 2003/6/EF, der stadig finder anvendelse ratione temporis, og artikel 30, stk. 1, litra b), i forordning (EU) nr. 596/2014, fortolkes således, at de tillader medlemsstaterne ikke at sanktionere en person, som nægter at besvare spørgsmål fra den kompetente myndighed, hvoraf der kan udledes et ansvar for denne person for en overtrædelse, for hvilken der kan pålægges strafferetlige sanktioner eller administrative sanktioner af »strafferetlig« karakter?</p> <p>b) Såfremt dette første spørgsmål besvares benægtende, ønskes oplyst, om artikel 14, stk. 3, i direktiv 2003/6/EF, der stadig finder anvendelse ratione temporis, og artikel 30, stk. 1, litra b), i forordning (EU) nr. 596/2014 er forenelige med artikel 47 og 48 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, også henset til praksis fra Menneskerettighedsdomstolen i relation til EMRK's artikel 6 og medlemsstaternes fælles forfatningstraditioner, for så vidt som disse bestemmelser kræver, at en person, som nægter at besvare spørgsmål fra den kompetente myndighed, hvoraf der kan udledes et ansvar for denne person for en overtrædelse, for hvilken der kan pålægges administrative sanktioner af »strafferetlig« karakter, ligeledes pålægges sanktioner?</p>	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	Dom	02.02.21
C-637/18	<p>Europa-Kommissionen mod Ungarn</p> <p>Påstande: — Det fastslås, at Ungarn har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 13, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/50/EF af 21. maj 2008 om luftkvaliteten og renere luft i Europa (1), sammenholdt med bilag XI dertil, idet denne ikke fra den 1. januar 2005 hvert år systematisk og vedvarende har overholdt den daglige grænseværdi for PM10-koncentrationer i områderne Budapest (HU0001) og Sajodalen (HU0008).</p> <p>— Det fastslås, at Ungarn har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 13, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/50/EF af 21. maj 2008 om luftkvaliteten og renere luft i Europa, sammenholdt med bilag XI dertil, idet denne ikke hvert år fra den 11. juni 2011, bortset fra 2014, systematisk og vedvarende har overholdt de daglige grænseværdier for PM10-koncentrationer i området Pécs (HU0006).</p> <p>— Det fastslås, at Ungarn siden den 11. juni 2010 har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 23, stk. 1, herunder navnlig andet afsnit, i Europa-Parlamentets og</p>	Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri Miljøministeriet	Dom	03.02.21

	Rådets direktiv 2008/50/EF af 21. maj 2008 om luftkvaliteten og renere luft i Europa, sammenholdt med bilag XV dertil, til at sørge for, at overskridelsesperioden bliver kortest mulig. — Ungarn tilpligtes at betale sagsomkostningerne.			
C-194/19	État belge Skal artikel 27 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne (omarbejdning) i sig selv og sammenholdt med artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder fortolkes således, at den for at sikre retten til effektive retsmidler pålægger den nationale ret i givet fald at tage hensyn til omstændigheder, der ligger senere end en afgørelse om »Dublinoverførsel«?	Udlændinge- og Integrationsministeriet	GA	03.02.21
C-922/19	Stichting Waternet 1. Skal artikel 9 i direktivet om fjernsalg og artikel 27 i direktivet om forbrugerrettigheder, sammenholdt med artikel 5, stk. 5, i direktivet om urimelig handelspraksis og nr. 29 i bilag I til sidstnævnte direktiv, fortolkes således, at der er tale om en levering uden forudgående anmodning i disse bestemmelsers forstand, såfremt drikkevandsvirksomhedens handelspraksis består i følgende: (i) drikkevandsvirksomheden er ved lov (a) inden for det distributionsområde, der er tildelt den, enebeføjet og forpligtet til at levere drikkevand ved hjælp af ledninger og (b) forpligtet til på anmodning at afgive tilbud om tilslutning til den offentlige drikkevandsforsyning og afgive et tilbud om levering af drikkevand, (ii) drikkevandsvirksomheden anvender den offentlige drikkevandsforsynings tilslutning til forbrugers bolig, således som den fandtes, før forbrugeren flyttede ind, hvorved der er tryk på vandledningerne i forbrugers bolig, og hvorved forbrugeren ved en aktiv og bevidst handling – der består i at dreje hanen op eller en hertil svarende handling – efter ønske kan aftage drikkevand, også efter at forbrugeren har tilkendegivet, at han ikke ønsker at indgå en aftale om levering af drikkevand, og (iii) drikkevandsvirksomheden kræver betaling af omkostninger, for så vidt forbrugeren ved en aktiv og bevidst handling faktisk har aftaget drikkevand, hvorved de anvendte tariffer er omkostningsdækkende, transparente og ikkediskriminerende og desuden kontrolleres af myndighederne? 2. Er artikel 9 i direktivet om fjernsalg og artikel 27 i direktivet om forbrugerrettigheder, sammenholdt med artikel 5, stk. 5, i direktivet om urimelig handelspraksis og nr. 29 i bilag I til sidstnævnte direktiv, til hinder for, at det antages, at der mellem drikkevandsvirksomheden og forbrugeren kommer en aftale om levering af drikkevand i stand, såfremt (i) forbrugeren som gennemsnitsforbrugeren i Nederlandene ved, at der er omkostninger forbundet med levering af drikkevand,	Justitsministeriet Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet Energistyrelsen	Dom	03.02.21

	(ii) forbrugeren over en lang periode ikke desto mindre regelmæssigt forbruger drikkevand, (iii) forbrugeren, også efter at have modtaget et velkomstbrev fra drikkevandsvirksomheden, fået tilsendt regninger og rykkerskrivelser fortsætter med at bruge vand, og (iv) forbrugeren, efter at en ret har givet tilladelse til at afbryde drikkevandstilslutningen til boligen, tilkendegiver, at han faktisk ønsker at indgå en aftale med drikkevandsvirksomheden?			
T-258/20	Klymenko mod Rådet Påstande: — Det af Oleksandr Viktorovytsch Klymenko anlagte søgsmål antages til realitetsbehandling. — Rådets afgørelse (FUSP) 2020/373 af 5. marts 2020 om ændring af afgørelse 2014/119/FUSP om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Ukraine annulleres, for så vidt som den vedrører sagsøgeren. — Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2020/370 af 5. marts 2020 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 208/2014 om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Ukraine annulleres, for så vidt som den vedrører sagsøgeren. — Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagsomkostningerne i henhold til artikel 87 og 91 i Rettens procesreglement.	Udenrigsministeriet	Dom	03.02.21
C-324/19	eurocylinder systems Er Rådets forordning (EF) nr. 926/2009 af 24. september 2009 om indførelse af en endelig antidumpingtold og endelig opkrævning af den midlertidige told på importen af visse sømløse rør af jern eller stål med oprindelse i Folkerepublikken Kina gyldig?	Toldstyrelsen	Dom	04.02.21
C-640/19	Azienda Agricola Ambrosi Nicola Giuseppe e.a. 1) Skal artikel 1, 2 og 3 i forordning (EØF) nr. 856/84, artikel 1 og 2, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 3950/92, artikel 1, stk. 1, og artikel 5 i forordning (EF) nr. 1788/2003, artikel 55, 64 og 65 i forordning (EF) nr. 1234/2007 samt dens bilag, der sigter mod at opnå ligevægt mellem udbud og efterspørgsel af mælk og mejeriprodukter inden for EU, fortolkes således, at der i forbindelse med beregning af »mælkekvoter« ikke skal tages højde for den produktion af BOB oste, som er beregnet på eksport til tredjelande, på linje med formålene om beskyttelse af disse produkter i henhold til artikel 13 i forordning (EØF) nr. 2081/92, som bekræftet i forordning (EF) nr. 510/2006, samt artikel 4 og 13 i forordning (EU) nr. 1151/2012, ved anvendelse af principperne i artikel 32 TEUF (tidligere artikel 27 EF), 39 TEUF (tidligere artikel 33 EF), 40 TEUF (tidligere artikel 34 EF) og 41 TEUF (tidligere artikel 35 EF)? 2) Såfremt det foregående spørgsmål besvares bekræftende, er ovenstående ordning, som således fortolket, da til hinder for, at mælkekvoter for den produktion af BOB-oste, som er beregnet på eksport til tredjelande, inkluderes i de individuelle referencemængder, sådan som det følger af artikel 2 i lovdekret nr. 49 af 28. marts 2003, som ændret og ophøjet til lov nr. 119 af 30. maj 2003, og artikel 2 i lov nr. 468 af 26. november 1992, hvad angår den del, hvortil ovennævnte artikel 2 i lovdekret nr. 49/2003 henviser?	Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri Miljøministeriet	Dom	04.02.21

	<p>Subsidiært, for det tilfælde, at ovennævnte fortolkning ikke anses for at være korrekt, stilles følgende spørgsmål:</p> <p>3) Er artikel 1, 2 og 3 i forordning (EØF) nr. 856/84, artikel 1 og 2, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 3950/92, artikel 1, stk. 1, og artikel 5 i forordning (EF) nr. 1788/2003, artikel 55, 64 og 65 i forordning (EF) nr. 1234/2007 samt dens bilag (og de respektive italienske nationale gennemførelsesbestemmelser i artikel 2 i lovdekret nr. 49 af 28.3.2003, som ændret og ophøjet til lov nr. 119 af 30.5.2003, og artikel 2 i lov nr. 468 af 26.11.1992, hvad angår den del, hvortil ovennævnte artikel 2 i lovdekret nr. 49/2003 henviser), hvorefter mælk beregnet på fremstilling af BOB-oste, som eksporteres til tredjelande eller skal markedsføres der, og inden for grænserne for den pågældende eksport, inkluderes i og ikke ekskluderes fra beregningen af de til de enkelte medlemsstater tildelte mængder, i strid med formålene om beskyttelse i henhold til forordning (EØF) nr. 2081/92, som beskytter BOB-produkter, især med hensyn til artikel 13, som bekræftet i forordning (EF) nr. 510/2006 og forordning (EU) nr. 1151/2012, samt med hensyn til formålene om beskyttelse i henhold til den nævnte forordnings artikel 4, og er ovennævnte artikler endvidere i strid med artikel 32 TEUF (tidligere artikel 27 EF), artikel 39 TEUF (tidligere artikel 33 EF), artikel 40 TEUF (tidligere artikel 34 EF) og artikel 41 TEUF (tidligere artikel 35 EF) samt retssikkerhedsprincippet, princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, proportionalitetsprincippet, princippet om forbud mod forskelsbehandling samt friheden til at oprette og drive egen virksomhed hvad angår eksport til tredjelande?</p>			
C-760/19	<p>JCM Europe</p> <p>1) Er [forordning 2016/1760] ugyldig, for så vidt som den tariferer den i [forordning 2016/1760] specificerede mekanisme til kontrol af pengesedler og seddelkasser i KN-kode 8472 90 70 snarere end i KN-kode 9031 49 90?</p> <p>2) Er [forordning 2016/2760] nærmere bestemt ugyldig, for så vidt som den:</p> <p>(1) uretmæssigt begrænser anvendelsesområdet for pos. 9031</p> <p>(2) uretmæssigt udvider anvendelsesområdet for pos. 8472</p> <p>(3) tager hensyn til ulovlige faktorer</p> <p>(4) ikke ved tarifieringen af produktet tager passende hensyn til de forklarende bemærkninger, KN-positionerne og/eller de almindelige tariferingsbestemmelser som beskrevet i forordningen?</p>	Toldstyrelsen	Dom	04.02.21
C-903/19	<p>Ministre de la transition écologique et solidaire et Ministre de l'Action et des Comptes publics</p> <p>Er anvendelsen af bestemmelserne i artikel 11, stk. 1, i bilag VIII til forordningen om fastsættelse af vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber samt de ansættelsesvilkår, der finder anvendelse på de øvrige ansatte, som ændret ved Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 723/2004 af 22. marts 2004 forbeholdt de tjenestemænd og kontraktansatte, som for første gang ansættes i en national administration efter at have været ansat som tjenestemænd, kontraktansatte eller midlertidigt ansatte i en institution i Den Europæiske Union, eller kan disse bestemmelser ligeledes anvendes af tjenestemænd og kontraktansatte, som</p>	Medarbejder- og Kompetencestyrelsen	Dom	04.02.21

	vender tilbage til tjenesten i en national administration efter at have været ansat i en institution i Den Europæiske Union og efter, i denne periode, at have været placeret på ventepenge eller på orlov af personlige årsager?			
T-585/18	Sanli mod Rådet Påstande: — Rådets afgørelse af 31. juli 2018 annulleres. — Sagsøgerens navn fjernes fra listen omhandlet i forordning (EF) nr. 2580/2001. — Rådet tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Udenrigsministeriet	Dom	10.02.21
T-157/19	Sanli mod Rådet: Påstande: —Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2019/24 af 8. januar 2019 og Rådets afgørelse (FUSP) 2019/25 af 8. januar 2019 annulleres. —Rådet tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Udenrigsministeriet	Dom	10.02.21
C-760/18	M.V. e.a. 1) Er en fortolkning af de nationale retsfor skrifter, som gennemfører rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse indgået den 18. marts 1999, der er indeholdt i bilaget til Rådets direktiv 1999/70/EF af 28. juni 1999 om rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, der er indgået af EFS, UNICE og CEEP (EFT [1999,] L 175, s. 43), hvorefter definitionen »flere på hinanden følgende« tidsbegrænsede ansættelseskontrakter som omhandlet i rammeaftalens § 1 og § 5, stk. 2, udelukker en automatisk forlængelse af de tidsbegrænsede ansættelseskontrakter inden for regional renovation i medfør af en udtrykkelig retsfor skrift i national ret, såsom artikel 167 i lov nr. 4099/2012, med den begrundelse, at den ikke udgør en skriftlig aftale om ny tidsbegrænset ansættelse, men en forlængelse af en allerede eksisterende ansættelseskontrakt, i strid med formålet og den effektive virkning af rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse? 2) Såfremt lovgivningen og en praksis inden for ansættelse af arbejdstagere i den regionale renovation er i strid med bestemmelserne om misbrug, der fastsatte en harmonisering af national lovgivning med rammeaftalens § 5, stk. 1, som følge af anvendelsen af flere på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelseskontrakter, omfatter en national retsinstans' forpligtelse til at fortolke national ret i overensstemmelse med EU-retten da også anvendelsen af en national lovbestemmelse såsom artikel 8, stk. 3, i lov nr. 2112/1920 som en allerede eksisterende og stadig gældende tilsvarende retsregel som omhandlet i rammeaftalens § 5, stk. 1, der ville muliggøre den korrekte retlige kvalificering af flere på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelseskontrakter, som anvendtes til dækning af regionale myndigheders faste og varige behov inden for renovation, som tidsbegrænsede ansættelseskontrakter? 3) Såfremt andet spørgsmål besvares bekræftende, udgør en forfatningsmæssig bestemmelse såsom artikel 103, stk. 7 og 8, i den græske forfatning, som ændret i 2001, der fuldstændig forbyder omdannelsen af tidsbegrænsede ansættelseskontrakter, der er indgået, mens nævnte bestemmelse var gældende, til tidsbegrænsede ansættelseskontrakter inden for den offentlige sektor, da en uforholdsmæssig begrænsning forpligtelsen til at fortolke national ret i overensstemmelse med EU-retten, således at det ikke er muligt at anvende en allerede eksisterende og	Beskæftigelsesministeriet	Dom	11.02.21

	stadigt gældende tilsvarende retsregel som omhandlet i rammeaftalens § 5, stk. 1, såsom artikel 8, stk. 3, i lov nr. 2112/1920, og der dermed ikke gives mulighed for under en retssag ved en korrekt retlig kvalificering af retsforholdet at anse flere på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelseskontrakter, som anvendtes til dækning af regionale myndigheders faste og varige behov inden for renovation, for tidsbegrænsede ansættelseskontrakter, selv om de dækker faste og varige behov?			
C-282/19	<p>GILDA-UNAMS e.a.</p> <p>1) Udgør den forskellige behandling udelukkende af undervisere i den katolske religion, såsom sagsøgerne, forskelsbehandling på grund af religion som omhandlet i [chartrets] artikel 21 og direktiv 2000/78/EF, eller udgør den omstændighed, at arbejdstageren kan fratages sit egnethedsbevis, en gyldig grund til, at undervisere i den katolske religion, såsom sagsøgerne, behandles forskelligt i forhold til de øvrige lærere, idet de førstnævnte ikke kan påberåbe sig nogen af de hindrende foranstaltninger i henhold til § 5 i rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, der blev indgået den 18. marts 1999 og er opført som bilag til Rådets direktiv 1999/70/EF af 28. juni 1999 om rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, der er indgået af EFS, UNICE og CEEP?</p> <p>2) Såfremt det antages, at der foreligger direkte forskelsbehandling som omhandlet i artikel 2, stk. 2, litra a), i direktiv 2000/78/EF på grund af religion (artikel 1) og som omhandlet i [chartret], hvilke midler kan den nationale ret da anvende for at ophæve konsekvenserne heraf, når der tages højde for, at alle andre lærere end undervisere i den katolske religion er blevet omfattet af det ekstraordinære ansættelsesprogram i lov nr. 107/15 og således har opnået fastansættelse på grundlag af tidsbegrænsede kontrakter, og skal den nationale ret navnlig fastslå, at der foreligger et tidsbegrænset ansættelsesforhold mellem sagsøgerne og det søgte ministerium?</p> <p>3) Skal § 5 i den rammeaftale, som er opført som bilag til direktiv 1999/70/EF, fortolkes således, at den er til hinder for en national lovgivning som den omhandlede, i henhold til hvilken de almindelige retsregler, der regulerer ansættelsesforhold og sanktionerer misbrug hidrørende fra flere på hinanden følgende tidsbegrænsede kontrakter ved automatisk ændring af den tidsbegrænsede kontrakt til en tidsbegrænset kontrakt, hvis ansættelsesforholdet fortsætter ud over en nærmere bestemt dato, ikke finder anvendelse inden for skolesektoren, med særlig henvisning til undervisere i den katolske religion, således at det er tilladt at gøre brug af flere på hinanden følgende tidsbegrænsede kontrakter på ubestemt tid, og kan især behovet for aftale med stiftsbiskoppen udgøre en gyldig grund som omhandlet i rammeaftalens § 5, stk. 1, litra a), eller skal den omhandlede situation derimod opfattes som forskelsbehandling, som er forbudt i henhold til [chartrets] artikel 21?</p> <p>4) Såfremt spørgsmål 3 besvares bekræftende, er det da i medfør af [chartrets] artikel 21, § 4 i den rammeaftale, som er opført som bilag til direktiv 1999/70/EF, og/eller artikel 1 i direktiv 2000/78/EF tilladt at se bort fra bestemmelser, som er til hinder for automatisk ændring af den</p>	Beskæftigelsesministeriet Økonomistyrelsen	GA	11.02.21

	tidsbegrænsede kontrakt til entidsbegrænset kontrakt, hvis ansættelsesforholdet fortsætter ud over en nærmere bestemt dato?			
C-407/19 og C-471/19	<p>Katoen Natie Bulk Terminals et General Services Antwerp m.fl. Sag C-471/19 vedrører:</p> <p>1. Skal artikel 49 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, eventuelt sammenholdt med artikel 56 TEUF, med artikel 15 og 16 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og med lighedsprincippet fortolkes således, at den er til hinder for en national ordning, hvorefter personer eller virksomheder, der på et belgisk havneområde ønsker at udføre havnearbejde som omhandlet i lov af 8. juni 1972 om havnearbejde –herunder aktiviteter, der ikke vedrører lastning og losning af skibe i egentlig forstand – er forpligtet til kun at benytte sig af anerkendte havnearbejdere?</p> <p>2. Kan Grondwettelijk Hof (forfatningsdomstolen), såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, foreløbigt opretholde retsvirkningerne af de i sagen omhandlede artikler 1 og 2 i loven af 8. juni 1972 om havnearbejde for at undgå retsusikkerhed og sociale spændinger og sætte lovgiver i stand til at bringe dem i overensstemmelse med de forpligtelser, der følger af EU-retten?</p> <p>Sag C-407/19 vedrører (uddrag):</p> <p>1. Skal artikel 49 TEUF, 56 TEUF, 45 TEUF, 34 TEUF, 35 TEUF, 101 TEUF eller 102 TEUF, eventuelt sammenholdt med artikel 106, stk. 1, TEUF fortolkes således, at de er til hinder for ordningen i henhold til artikel 1 i kongelige bekendtgørelse af 5. juli 2004 »om anerkendelse af havnearbejdere på de havneområder, der omfattes af anvendelsesområdet for lov af 13. juli 2016 om havnearbejde«, jf. artikel 2 i den nævnte bekendtgørelse af 5. juli 2004, nemlig den ordning, at havnearbejdere som omhandlet i artikel 1, § 1, stk. 1, i den kongelige bekendtgørelse af 5. juli 2004, idet de anerkendes af den administrative kommission, der er paritetisk sammensat, dels af medlemmer udpeget af de arbejdsgiverforeninger, der er repræsenteret i det pågældende paritetiske underudvalg, dels af medlemmer udpeget af de arbejdstagerorganisationer, der er repræsenteret i det paritetiske underudvalg, bliver optaget i eller afvist fra poolen af havnearbejdere, hvorved der ved anerkendelsen med henblik på optagelsen tages hensyn til behovet for arbejdskraft, når det samtidigt tages i betragtning, at der ikke er fastsat nogen frist, inden for hvilken den administrative kommission skal træffe afgørelse, og at det kun er muligt at anfægte den administrative kommissions anerkendelser ved at anlægge retssag? [...]</p> <p>7. Skal artikel 49 TEUF, 56 TEUF, 45 TEUF, 34 TEUF, 35 TEUF, 101 TEUF eller 102 TEUF, eventuelt sammenholdt med artikel 106, stk. 1, TEUF fortolkes således, at de er til hinder for den ordning, der blev indført ved artikel 1, § 3, i kongelig bekendtgørelse af 5. juli 2016 som affattet ved artikel 1, nr. 2, i kongelig bekendtgørelse af 10. juli 2016, nemlig den ordning, hvorefter (logistiske) arbejdstagere, der</p>	Beskæftigelsesministeriet	Dom	11.02.21

	<p>udfører arbejde som omhandlet i artikel 1 i kongelig bekendtgørelse af 12. januar 1973 »om oprettelse af og fastsættelse af betegnelse af det paritetiske udvalg for havnedriften og dennes kompetence« på områder, hvor gods med henblik på forberedelse af videredistribution eller forsendelseundergår en forandring, der indirekte fører til en konstaterbar merværdi, skal råde over et sikkerhedscertifikat, hvorved dette sikkerhedscertifikat gælder som anerkendelse som omhandlet i loven af 8. juni 1972 »om havnearbejde«, idet der tages hensyn til, at ansøgning om certifikatet skal indgives af en arbejdsgiver, der har indgået en arbejdsaftale med en arbejdstager om udførelse af sådant arbejde, at udstedelsen af certifikatet sker mod forevisning af arbejdsaftalen og et identitetskort, og at de nærmere regler om den procedure, der skal følges, er fastsat ved kollektiv arbejdsoverenskomst, uden at lovgiver på dette punkt skaber klarhed?</p>			
C-487/19	<p>W.Ż (Polen) Skal artikel 2, artikel 6, stk. 1 og 3, samt artikel 19, stk. 1, andet afsnit [TEU] sammenholdt med artikel 47 [i chartret om grundlæggende rettigheder] samt artikel 267 [TEUF] fortolkes således, at en ret, som er beklædt med enedommer, der er blevet udnævnt til dommer i åbenlys modstrid med medlemsstatens retsforskrifter vedrørende udnævnelse af dommere – navnlig eftersom den pågældende person blev udnævnt til dommer, selv om der forud var blevet anlagt søgsmål til prøvelse af afgørelsen truffet af det nationale organ (Krajowa Rada Sądownictwa, domstolsrådet), der indeholdt forslaget om at udnævne den pågældende person til dommer, ved den kompetente nationale ret (Naczelny Sąd Administracyjny, øverste domstol i forvaltningsretlige sager, Polen), fuldbyrdelsen af denne afgørelse var blevet udsat i overensstemmelse med den nationale lovgivning og sagen ved den kompetente nationale ret [Naczelny Sąd Administracyjny (øverste domstol i forvaltningsretlige sager)] endnu ikke var afsluttet, da udnævnelsesdokumentet blev udleveret – ikke er en uafhængig og upartisk domstol, der forudgående er oprettet ved lov, i EU-retten forstand?</p>	Udenrigsministeriet	GA	11.02.21
C-508/19	<p>Prokurator Generalny 1. Skal artikel 19, stk. 1, andet afsnit, artikel 2, artikel 4, stk. 3, og artikel 6, stk. 3, TEU sammenholdt med artikel 47 i chartret om grundlæggende rettigheder samt artikel 267, stk. 3, TEUF fortolkes således, at en domstol i sidste instans i en medlemsstat i en sag vedrørende en påstand om at det fastslås, at et tjenesteforhold ikke består, kan bestemme, at en person, som er blevet meddelt en afgørelse om udnævnelse til et dommerembede, der er vedtaget på grundlag af bestemmelser, som er i strid med princippet om effektiv retsbeskyttelse, eller på en måde, som ikke er i overensstemmelse med dette princip, ikke skal anses for at være dommer, når den pågældende domstol forsætligt er blevet forhindret i at prøve dette spørgsmål forud for meddelelsen af denne afgørelse? 2. Skal artikel 19, stk. 1, andet afsnit, artikel 2 og artikel 4, stk. 3, TEU samt artikel 47 i chartret om grundlæggende rettigheder sammenholdt med artikel 267 TEUF fortolkes således, at princippet om effektiv retsbeskyttelse tilsidesættes, når en afgørelse om udnævnelse til et</p>	Udenrigsministeriet	GA	11.02.21

	<p>dommerembede meddeles, efter at en national ret har forelagt et spørgsmål til præjudiciel afgørelse vedrørende EU-retten fortolkning, hvis besvarelse er afgørende for, om de nationale bestemmelser, som har gjort det muligt at vedtage denne afgørelse, kan anses for forenelige med EU-retten?</p> <p>3. Skal artikel 19, stk. 1, andet afsnit, artikel 2, artikel 4, stk. 3, og artikel 6, stk. 3, TEU samt artikel 47 i chartret om grundlæggende rettigheder fortolkes således, at princippet om effektiv retsbeskyttelse tilsidesættes derved, at retten til domstolsprøvelse ikke er sikret, når afgørelsen om udnævnelse til et dommerembede ved en domstol i en medlemsstat er blevet meddelt på grundlag af en udnævnelsesprocedure, som er blevet gennemført under tilsidesættelse af denne medlemsstats retsforrifter?</p> <p>4. Skal artikel 19, stk. 1, andet afsnit, artikel 2 og artikel 4, stk. 3, TEU samt artikel 47 i chartret om grundlæggende rettigheder sammenholdt med artikel 267, stk. 3, TEUF fortolkes således, at princippet om effektiv retsbeskyttelse tilsidesættes derved, at den nationale lovgiver har oprettet en organisatorisk enhed inden for medlemsstatens domstol i sidste instans, som ikke er en ret i EU-retten forstand?</p> <p>5. Skal artikel 19, stk. 1, andet afsnit, artikel 2 og artikel 4, stk. 3, TEU samt artikel 47 i chartret om grundlæggende rettigheder sammenholdt med artikel 267, stk. 3, TEUF fortolkes således, at beslutningen om, hvorvidt en person, der har fået meddelt en afgørelse om udnævnelse til et dommerembede ved en medlemsstats domstol i sidste instans, står i et tjenesteforhold som dommer og har status af dommer, ikke kan træffes af en organisatorisk enhed, der er kompetent efter national ret, hvilken enhed den pågældende person er udnævnt til, og som udelukkende består af personer, hvis udnævnelsesafgørelser er behæftet med de i spørgsmål to til fire nævnte fejl, og som derfor ikke udgør en ret i EU-retten forstand, men skal træffes af en anden organisatorisk enhed ved denne domstol, som opfylder EU-retten krav til en ret?</p>			
C-535/19	<p>A</p> <p>1) Er offentlige sundhedsydelser omfattet af begrebet »ydelser ved sygdom« som omhandlet i artikel 3, stk. 1, litra a), i forordning nr. 883/2004?</p> <p>2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, kan medlemsstaterne i overensstemmelse med artikel 4 i forordning nr. 883/2004 og artikel 24 i direktiv 2004/38 – med henblik på at undgå et uforholdsmæssigt stort antal ansøgninger om sociale ydelser, der er fastlagt for at sikre adgang til sundhedsydelser – da nægte unionsborgere, der på det pågældende tidspunkt ikke har status som arbejdstager, disse ydelser, som tildeles medlemsstaternes statsborgere og familiemedlemmerne til en unionsborger, som har status som arbejdstager, der befinder sig i samme situation?</p> <p>3) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, kan medlemsstaterne i overensstemmelse med artikel 18 og artikel 21 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde og artikel 24 i direktiv 2004/38 – med henblik på at undgå et uforholdsmæssigt stort antal ansøgninger om sociale ydelser, der er fastlagt for at sikre adgang til sundhedsydelser – da nægte unionsborgere, der</p>	Beskæftigelsesministeriet	GA	11.02.21

	<p>på det pågældende tidspunkt ikke har status som arbejdstager, disse ydelser, som tildeles medlemsstaternes statsborgere og familiemedlemmerne til en unionsborger, som har status som arbejdstager, der befinder sig i samme situation?</p> <p>4) Er en situation, hvor en unionsborger, som udøver sin ret til fri bevægelighed, nægtes retten til at modtage offentlige sundhedsydelser, der finansieres af staten, i alle de berørte medlemsstater i hovedsagen, i overensstemmelse med artikel 11, stk. 3, litra e), i forordning nr. 883/2004?</p> <p>5) Er en situation, hvor en unionsborger, som udøver sin ret til fri bevægelighed, nægtes retten til at modtage offentlige sundhedsydelser, der finansieres af staten, i alle de berørte medlemsstater i hovedsagen, i overensstemmelse med artikel 18, artikel 20, stk. 1, og artikel 21 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde?</p> <p>6) Skal den omstændighed, at et ophold er lovligt som omhandlet i artikel 7, stk. 1, litra b), i direktiv 2004/38, fortolkes således, at den giver en person ret til adgang til den sociale sikringsordning, og således, at den kan udgøre en grund til at udelukke den pågældende fra den sociale sikringsordning? Skal det i hovedsagen navnlig fastslås, at den omstændighed, at ansøgeren har en fuld sygeforsikringsdækning, som er en af betingelserne for et lovligt ophold i henhold til direktiv 2004/38, kan ligge til grund for et afslag på at optage den pågældende i det sundhedssystem, der finansieres af staten?</p>			
C-579/19	<p>R</p> <p>1. Er forordning (EF) nr. 854 og 882 til hinder for en procedure, hvorved en fredsdommer i henhold til section 9 i Food Safety Act 1990 (lov om fødevarer sikkerhed af 1990) og på baggrund af vidneforklaringer fra sagkyndige, der af hver af sagens parter er begæret hørt, træffer afgørelse vedrørende realiteten om, hvorvidt en slagtekrop ikke opfylder kravene til fødevarer sikkerheden?</p> <p>2. Hjemler forordning (EF) nr. 882 en klageadgang i forbindelse med en embedsdyrlæges afgørelse i henhold til artikel 5, stk. 2, i forordning (EF) nr. 854, hvorved en slagtekrops kød findes uegnet til konsum, og hvordan skal man i bekræftende fald foretage efterprøvelsen af det materielle grundlag for embedsdyrlægens afgørelse, hvis der indgives en klage i sagen?</p>	Miljøministeriet Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri	GA	11.02.21
C-901/19	<p>CF et DN</p> <p>1. Er artikel 15, litra c), og artikel 2, litra f), i direktiv 2011/95/EU til hinder for en fortolkning og anvendelse af en bestemmelse i national ret, hvorefter en alvorlig og individuel trussel mod en civilpersons liv eller fysiske integritet som følge af vilkårlig vold i forbindelse med væbnet konflikt (i den forstand, at en civilperson alene som følge af sin tilstedeværelse i det berørte område vil løbe en reel risiko for at være udsat for en sådan trussel) i de tilfælde, hvor truslen ikke er specifikt rettet mod denne person på grund af specielle omstændigheder ved den pågældendes situation, kun kan foreligge, såfremt der allerede er konstateret et minimum af civile ofre (døde og sårede)?</p> <p>2. Såfremt første spørgsmål besvares bekræftende: Skal vurderingen af, om der vil indtræde en trussel i denne forstand, foretages på grundlag af en helhedsbetragtning af</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	GA	11.02.21

	alle sagens omstændigheder? I benægtende fald: Hvilke andre EU-retlige krav stilles der til denne vurdering?			
C-77/20	<p>K. M.</p> <p>Er en bestemmelse i national lovgivning om, at der efter tiltale og domfældelse ud over idømmelse af en bøde obligatorisk skal ske beslaglæggelse af alle fisk og alle fiskeredskaber, der findes om bord på den båd, som overtrædelsen vedrører, inden for rammerne af gennemførelsen af den fælles fiskeripolitik og af bestemmelserne i artikel 32 i Rådets forordning (EF) nr. 850/1998 og inden for rammerne af en strafferetlig forfølgning, der er iværksat med henblik på håndhævelse af bestemmelserne heri, forenelig med bestemmelserne i Rådets forordning (EF) 1224/2009 og navnlig forordningens artikel 89 og 90 og med proportionalitetsprincippet i Den Europæiske Unions traktater og artikel 49, stk. 3, i chartret om grundlæggende rettigheder?</p>	<p>Justitsministeriet Miljøministeriet Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri</p>	Dom	11.02.21